

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6249/2541

บริษัท สีน มั่นคง ประกันภัย จำกัด(จก) นาย ปรีชา รื่น พิทักษ์ กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 437, ป.วิ.พ. มาตรา 243, ป.วิ.พ. มาตรา 224, ป.พ.พ. มาตรา 238, ป.พ.พ. มาตรา 425, ป.พ.พ. มาตรา 427

ย่อ / หลักกฎหมาย

เจ้าของรถยนต์จะรับผิดชอบหรือร่วมรับผิดชอบในผลแห่ง การละเมิดต้องเป็นกรณีที่เจ้าของรถยนต์เป็นผู้กระทำละเมิดคือเป็นผู้ขับขี่ตนเองตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 437 วรรคหนึ่ง หรือในกรณีที่เจ้าของรถยนต์ ต้องร่วมรับผิดชอบกับบุคคลอื่นในผลแห่งการละเมิดต้องเป็นกรณีที่ผู้กระทำละเมิดเป็นลูกจ้างหรือตัวแทนของเจ้าของรถยนต์หรือเจ้าของรถยนต์เป็นผู้ครอบครองรถยนต์ขณะเกิดเหตุโดยเจ้าของรถยนต์โดยสารไปด้วยตามมาตรา 425, 427 และ 437 ศาลชั้นต้นวินิจฉัยข้อเท็จจริงว่าจำเลยที่ 4 เป็นเจ้าของ รถยนต์คันเกิดเหตุแต่ยังมิได้วินิจฉัยว่า จำเลยที่ 4 ต้องร่วมรับผิดชอบกับผู้กระทำละเมิดต่อโจทก์ในฐานะใดอันเป็นประเด็นสำคัญในคดี ซึ่ง จำเลยที่ 4 ได้ให้การต่อสู้เป็นประเด็นไว้และศาลอุทธรณ์ก็มิได้รับวินิจฉัยในประเด็นดังกล่าว จึงเป็นกรณีที่ศาลล่างทั้งสองมิได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ว่าด้วยคำพิพากษาและคำสั่ง ปัญหาเรื่องการดำเนินกระบวนการพิจารณาที่ไม่ชอบนี้เป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนจำเลยที่ 4 จึงยกขึ้นในชั้นฎีกาได้ ศาลฎีกาให้ยกคำพิพากษาศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ในส่วนที่เกี่ยวกับจำเลยที่ 4 ให้ศาลชั้นต้นวินิจฉัยประเด็นดังกล่าวแล้วมีคำพิพากษาใหม่ตามรูปคดี ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 243(1) (3), 247 โจทก์ฟ้อง ขอให้บังคับจำเลยทั้งสี่ร่วมกันชำระเงินจำนวน 45,693.09 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีในต้นเงิน 43,982.74 บาทนับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยที่ 1 และที่ 2 ขาดนัดยื่นคำให้การและขาดนัดพิจารณาส่วนจำเลยที่ 3 ขาดนัดพิจารณา จำเลยที่ 3 ให้การว่า จำเลยที่ 1 ไม่ได้ขับรถไปในทางการที่จ้างของจำเลยที่ 3 เหตุไม่ได้เกิดขึ้นจากความประมาทเลินเล่อของจำเลยที่ 1 เพราะผู้ขับรถยนต์ของจำเลยที่ 4 ขับรถพุ่งชนรถยนต์คันที่จำเลยที่ 1 ขับ ทำให้รถยนต์กระเด็นไปกระทบรถยนต์ที่โจทก์รับประกันภัย ขอให้ยกฟ้อง จำเลยที่ 4 ให้การว่า เหตุที่รถยนต์ที่โจทก์รับประกันภัยถูกชนไม่ได้เกิดจากความประมาทเลินเล่อของผู้ขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน 83-1729 กรุงเทพมหานคร และผู้ขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน 83-1729 ไม่ได้เป็นลูกจ้างหรือตัวแทนของจำเลยที่ 4 ทั้งขณะเกิดเหตุจำเลยที่ 4 มิได้เป็นผู้ครอบครองรถยนต์คันดังกล่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่งขณะเกิดเหตุนางสาวรัตนใจไม่ได้มีส่วนได้เสียในรถยนต์หมายเลขทะเบียน 6ณ-9566 กรุงเทพมหานคร ที่ได้ประกันภัยไว้แก่โจทก์ขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยที่ 4 ชำระเงินจำนวน 45,693.09 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีในต้นเงิน 43,892.74 บาท นับถัดจากวันฟ้อง เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ และให้ยกฟ้องสำหรับจำเลยที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 จำเลยที่ 4 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า กำหนดค่าเสียหายความเสียหาย 2,000 บาท ค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ในศาลชั้นต้นให้เป็นพับ นอกจากนี้แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ จำเลยที่ 4 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีนี้ทุนทรัพย์ที่พิพาทกันในชั้นอุทธรณ์ไม่เกิน 50,000 บาท ต้องห้ามมิให้อุทธรณ์และฎีกาในข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา

ความแพ่ง มาตรา 224 วรรคหนึ่งและมาตรา 248 วรรคหนึ่ง คงอุทธรณ์และฎีกาได้เฉพาะในปัญหาข้อกฎหมาย และการวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายศาลฎีกาจำต้องถือตามข้อเท็จจริงที่ศาลอุทธรณ์รับฟังจากการวินิจฉัยพยานหลักฐานในสำนวนโดยชอบด้วยกฎหมายของศาลชั้นต้น ตามนัยแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 238 ประกอบด้วยมาตรา 247 ซึ่งศาลชั้นต้นวินิจฉัยข้อเท็จจริงว่า รถยนต์ของจำเลยที่ 4 ชนรถยนต์คันที่จำเลยที่ 1 ขับ รถยนต์คันที่จำเลยที่ 1 ขับกระเด็นไปชนรถยนต์ที่โจทก์รับประกันภัยไว้ รถยนต์คันดังกล่าวจึงพุ่งไปชนรถยนต์คันหน้าซึ่งจอดอยู่ แสดงว่ารถยนต์ของจำเลยที่ 4 ขับมาด้วยความเร็วและมีได้วันระยะห่างพอที่จะหยุดรถได้ทันเมื่อรถยนต์คันหน้าชะลอความเร็วและหยุดรถ จึงฟังได้ว่าเหตุละเมิดเกิดจากความประมาทเลินเล่อของคนขับรถของจำเลยที่ 4 จำเลยที่ 4 ในฐานะเจ้าของรถยนต์จึงมีหน้าที่ชำระค่าเสียหายตามจำนวนเงินค่าซ่อมรถยนต์ที่โจทก์ชำระไป ปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 4 มีว่า ที่ศาลชั้นต้นฟังข้อเท็จจริงแต่เพียงว่าจำเลยที่ 4 เป็นเจ้าของรถยนต์คันเกิดเหตุแล้วพิพากษาให้จำเลยที่ 4 รับผิดชอบค่าเสียหายแก่โจทก์ชอบหรือไม่เห็นว่า เจ้าของรถยนต์จะรับผิดชอบหรือร่วมรับผิดชอบในผลแห่งการละเมิดต้องเป็นกรณีที่เจ้าของรถยนต์เป็นผู้กระทำละเมิดคือเป็นผู้ขับขี่ด้วยตนเอง ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 437 วรรคหนึ่ง หรือในกรณีเจ้าของรถยนต์ต้องร่วมรับผิดชอบกับบุคคลอื่นในผลแห่งการละเมิดต้องเป็นกรณีผู้กระทำละเมิดเป็นลูกจ้างหรือตัวแทนของเจ้าของรถยนต์ หรือเจ้าของรถยนต์เป็นผู้ครอบครองรถยนต์ขณะเกิดเหตุ โดยเจ้าของรถยนต์โดยสารไปด้วย ตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 425, 427 และ 437

คำพิพากษา

คดีนี้ศาลชั้นต้นวินิจฉัยข้อเท็จจริงว่า จำเลยที่ 4 เป็นเจ้าของรถยนต์คันเกิดเหตุเท่านั้นแต่ยังมิได้วินิจฉัยว่า จำเลยที่ 4 ต้องร่วมรับผิดชอบกับผู้กระทำละเมิดต่อโจทก์ในฐานะใด อันเป็นประเด็นสำคัญในคดีซึ่งจำเลยที่ 4 ก็ให้การต่อสู้เป็นประเด็นไว้ และศาลอุทธรณ์ก็มิได้รับวินิจฉัยในประเด็นดังกล่าวซึ่งเป็นกรณีที่ศาลล่างทั้งสองมิได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งว่าด้วยคำพิพากษาและคำสั่ง และปัญหานี้เป็นการดำเนินการกระบวนพิจารณาที่ไม่ชอบเป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน จำเลยที่ 4 จึงยกขึ้นในชั้นฎีกาได้ ศาลฎีกาเห็นสมควรส่งสำนวนคืนไปยังศาลชั้นต้น ให้ศาลชั้นต้นวินิจฉัยประเด็นดังกล่าวแล้วมีคำพิพากษาใหม่ตามรูปคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 243(1)(3), 247 พินิจฉัยคำพิพากษาศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ในส่วนที่เกี่ยวกับจำเลยที่ 4 ให้ศาลชั้นต้นพิจารณาพิพากษาใหม่ตามรูปคดี ค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์และจำเลยที่ 4 ทั้งสามศาลให้ศาลชั้นต้นรวมสั่งเมื่อมีคำพิพากษาใหม่

องค์คณะ

อภิศักดิ์ พรทวีราภา · กนก พรธรรมรักษา · วิชา มั่นสกุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) — deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/6249/2541>